

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2018, č. j. 4 Az 98/2017 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 11. 2017, č. j. OAM-106/LE-LE05-LE05-2016, zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Uvedl, že dne 30. 10. 2017 obdržel informaci Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje o tom, že žalobce v průběhu správního řízení v rozporu s povinností vyplývající z § 49a odst. 2 zákona o azylu vycestoval do Německa, aniž by sdělil závažné důvody, které jej ke vstupu na území jiného státu vedly.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Poukázal na to, že žalobce německé policii při kontrole uvedl falešnou identitu, předložil padělané belgické doklady, průkaz žadatele o mezinárodní ochranu zanechal v České republice (dále též „ČR“) a při pohovoru dne 26. 8. 2016 opakovaně uváděl, že chtěl jít do Německa. V ČR zůstal jen kvůli nové přítelkyni, jež měla v Praze několikaměsíční školení, po jehož skončení se chtěl vrátit do Německa. Na základě těchto skutkových zjištění soud nepochyboval, že žalobcova cesta do Německa nebyla jen krátkodobá. Navíc žalobce ani nenaznačil, jaký tvrzený závažný důvod jej k opuštění území ČR vedl. Do ČR byl vrácen

německou policií; bez intervence veřejných orgánů by se nevrátil. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 14/2013 - 30, není na věc přílehlavý, zakládal se na jiných skutkových okolnostech. V souzené věci měl žalovaný dostatek indicií o snaze žalobce z ČR natrvalo vycestovat. Žalovaný neměl povinnost seznamovat žalobce s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), jelikož rozhodnutí o zastavení řízení dle § 25 písm. h) zákona o azylu má procesní povahu a nepředchází mu komplexnější posouzení podkladů.

III.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítá, že městský soud aproboval závěry žalovaného, přestože zjištěné skutečnosti podporují odlišný závěr. Zejména nebyla řádně vypořádána otázka, zda stěžovatel vycestoval krátkodobě nebo se jednalo o úmysl opustit ČR trvale. Na jeho případ dopadají závěry rozsudku č. j. 4 Azs 14/2013 - 30. Městský soud posoudil nesprávně rovněž námitku týkající se práva na seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a nerespektoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, příp. aby zrušil též rozhodnutí žalovaného.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti námitky stěžovatele odmítá. Svě rozhodnutí i rozsudek městského soudu považuje za správné. Stěžovatel ostatně ani nevysvětluje, proč by kasační stížnost měla přesahovat jeho vlastní zájmy. Napadá spíše postup žalovaného. Ten má však za prokázané, že v dané věci byly naplněny podmínky pro aplikaci § 25 písm. h) zákona o azylu ve spojení s § 49a odst. 2 téhož zákona. Stěžovatel v řízení před městským soudem ani v kasační stížnosti neuvedl onen závažný důvod, pro který vstoupil na území jiného státu. Vůli vycestovat do Německa opakovaně ve správním řízení zmiňoval, následně si opatřil padělané doklady a potají vycestoval. Lze se legitimně domnívat, že pokud by nebyl odhalen německou policií, do ČR by se nevrátil a podal by žádost o azyl pod novou identitou v Německu. Žalovaný nepochybil, když stěžovatele neseznámil s podklady rozhodnutí. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl pro její nedůvodnost.

V.

[5] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. nejdříve otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O

pokračování

přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[6] Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je přitom institut nepřijatelnosti v kasačních stížnostech směřujících proti rozhodnutí krajského soudu ve věcech mezinárodní ochrany aplikovatelný nejen v případě kasačních námitek směřujících proti meritornímu posouzení otázek mezinárodní ochrany, ale i v případě kasačních námitek směřujících proti procesnímu postupu krajského soudu (viz například usnesení ze dne 21. 12. 2016, č. j. 7 Azs 240/2016 - 28, odmítající pro nepřijatelnost kasační stížnost brojící proti stanovení krátké lhůty pro doplnění blanketní žaloby o žalobní body; usnesení ze dne 9. 5. 2012, č. j. 8 Azs 16/2012 - 10, odmítající pro nepřijatelnost kasační stížnost brojící proti fikci doručení formuláře o majetkových poměrech a proti neustanovení zástupce pro řízení před krajským soudem; či usnesení ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 136/2016 - 21, odmítající pro nepřijatelnost kasační stížnost, podle níž krajský soud nesplnil povinnost učinit všechny potřebné úkony ke zjištění stěžovatelova pobytu a nepokusil se stěžovateli doručovat na jeho poslední známou adresu).

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námítky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] Ve vztahu k námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelnost odkazuje Nejvyšší správní soud např. na rozsudky ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013 - 26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7Afs 69/2015 - 45, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Zdejší soud je názoru, že jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí městského soudu požadavkům této judikatury dostála. Nesouhlas stěžovatele se závěry soudu nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, atd.).

[9] I otázkou zjišťování skutkového stavu věci se opakovaně zabývala judikatura zdejšího soudu, srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66. Žalovaný i městský soud přitom vycházeli z relevantních zjištění, a jimi učiněným skutkovým závěrům nelze ničeho vytknout.

[10] Nejvyšší správní soud se v minulosti rovněž zabýval otázkou zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. h) zákona o azylu. Jak vyplývá z rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 Azs 165/2004 - 54: *„Je-li ve správním řízení o udělení azylu bezpečně zjištěno, že žadatel o azyl vstoupil na území jiného státu, není prostor pro zkoumání příčin, které k tomuto protiprávnímu aktu vedly, tedy zda tak žadatel o azyl učinil úmyslně, v důsledku své nedbalosti či zda se tak stalo zcela bez jeho zavinění.“* Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 41/2013 - 50, nelze § 25 písm. h) zákona o azylu aplikovat toliko *„na případy, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany toliko dočasně vstoupí na území jiného státu, přičemž následně se vrátí na území České republiky a dále se účastní řízení o udělení mezinárodní ochrany.“* O takový případ se u stěžovatele nicméně nejednalo a závěry rozsudku č. j. 4 Azs 14/2013 - 30 na něj nejsou s ohledem na významné skutkové odlišnosti obou věcí, které vymezil již městský soud, přenositelné. Z vyjádření stěžovatele a jeho následného jednání je zřejmé, že z ČR nevycestoval toliko dočasně na krátkou dobu, ale že naopak usiloval o přemístění do Německa. Stěžovatel v pohovoru vedeném dne 26. 8. 2016 opakovaně uváděl, že má zájem vrátit se do Německa a v ČR pobývá jen dočasně kvůli své přítelkyni. O azyl zde požádal, protože se obával návratu do Tunisu a nevěděl, že by bylo možné jej vrátit do Německa. Při svém zadržení v Německu se neprokázal platným průkazem žadatele o azyl v ČR, ale padělanými belgickými doklady na cizí identitu. Rovněž jeho návrat z Německa do ČR nebyl dobrovolný, ale proběhl předáním ze strany německé policie. V žalobě ani v kasační stížnosti neuvedl žádný závažný důvod pro své vycestování; pouze se odvolával na možnost existence takového důvodu, který měly správní orgány, potažmo soud, zkoumat. Shodně pak pouze apeloval na neexistenci důkazu, že se v jeho případě nejednalo o krátkodobé vycestování a že měl v úmyslu opustit ČR trvale. Nicméně z žádného jeho podání nevyplývá, že by takový úmysl neměl, právě naopak. Stěžovatel neuvedl např. cíl své cesty, který by vysvětloval důvod opuštění území ČR a z něž by bylo možno usuzovat na krátkodobost této cesty. K tomu měl jistě příležitosti nejen při svém zadržení německou policií, ale následně také při předání policii české, v žalobě, při ústním jednání před městským soudem, v neposlední řadě též v kasační stížnosti. Jednání stěžovatele nedokládá jeho úmysl pobývat v ČR a usilovat zde o udělení mezinárodní ochrany. Vzbuzuje naopak intenzivně pocit, že ČR považuje pouze za zemi dočasného pobytu a po nutných správních úkonech následujících po jeho zadržení bez dokladů bude pokračovat do jím zvolené cílové země, kterou je v tomto případě Německo. Žalovaný tedy nepochybil, pokud řízení o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. h) zákona o azylu.

[11] Důvodem ke zrušení rozsudku není ani závěr městského soudu k § 36 odst. 3 správního řádu. Zdejší soud se sice neztotožňuje s jeho dílčím závěrem, že rozhodnutí o zastavení řízení dle § 25 písm. h) zákona o azylu je procesní povahy, a obecně nevylučuje, že i v případě zastavení řízení dle § 25 písm. h) zákona o azylu mohou nastat situace, kdy bude nezbytné seznámit účastníka řízení se shromážděnými podklady rozhodnutí. Stejně jako městský soud však neshledal, že by postupem žalovaného došlo ke zkrácení práv stěžovatele v intenzitě, pro kterou by bylo třeba jeho rozhodnutí zrušit. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že byly splněny podmínky pro vydání předmětného rozhodnutí, a to na základě faktického jednání samotného stěžovatele. Tento přitom nepopíral zjištění o tom, že dne 26. 10. 2017 vycestoval do Německa, kde jej po předložení falešných dokladů na cizí identitu zadržela tamní policie a poté předala českým orgánům.

pokračování

Nespecifikoval závažný důvod pro vycestování či cíl své cesty. Neuvedl, jak jej postup žalovaného zkrátil na jeho právech. Stěžovatel neuvedl, se kterým podkladem pro rozhodnutí se nemohl seznámit či jaký podklad (schopný zpochybnit rozhodnutí žalovaného) by předložil. Rozsudek č. j. 5 Azs 229/2016 - 44 na jeho situaci nelze aplikovat, neboť se týkal zastavení řízení z důvodu příslušnosti jiného státu k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud proto neshledal žádné zásadní pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele a bylo by sto vyvolat přijatelnost kasační stížnosti.

[12] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu